

мжже, но никой не пристъпваше да се намѣси, защото това би било обидно за славния старъ бабаитинъ—Мурадъ Дервентлия. Пъкъ и нѣмаше защо да се намисатъ: никому не можеше да текне, че сухото жилаво каурче, надъ което се сипѣха голѣмитѣ космати Мурадови юмруци, като боздугани,—че това 22 годишно момче, ще устои баре една минута срѣщу едрия старъ бабаитинъ.

Но то се държеше, — Църне се държеше. Той отначало се огъваше, като вейка, отъ всѣки тежъкъ ударъ на едрия Турчинъ; но колкото по се сипѣха ударитѣ, толкосъ по се разпъхтѣваше Дервентлиятъ, толкосъ по-вече се мжчеше той да вчепка въ жилавитѣ си ржцѣ младиятъ дяволъ кауринъ, който пъкъ сѣкашъ тепърва се разпалваше, отскачаше като змия и все по често махаше жилавитѣ си и пѣргави ржцѣ, биеше — сѣкашъ пѣнъ сѣчеше — все на едно мѣсто Турчина: не по главата, не и по гърдитѣ, а отъ двѣтъ страни подъ ключа на раменѣтъ . . . За единъ мигъ—когато ржцѣтъ на двамата мжже сновѣха по бърже отъ сновалки на станъ—за единъ мигъ настана ужасно колебание: всѣки чувствуваше, че тоя мигъ рѣшава тѣй или иначе участието на кжяка младъ кауръ, защото . . . защото Турцитѣ сарачи вече и безъ туй яростно треперѣха . . . Тѣ щѣха да се впуснатъ веднага върху смѣлия безуменъ Българинъ: — не само единъ Дервентлиятъ отъ Прилѣпскитѣ бабаити допуцаше, кой кауринъ е осрамилъ любимеца на бейоветѣ, Кючюкъ Сюлеймана! . . . Ето защо цѣлата стекла се навалица настрѣхна прѣзъ момента на колебанието: всички неволно почнаха да се тласкатъ къмъ бѣсно биящитѣ се мжже. Но Църне не видѣше нищо: неговътъ бой като да нарастна или пъкъ Мурадъ се бѣше поснишилъ отъ честитѣ му удари подъ раменетѣ; лицето на Църне почна да лъци; чернитѣ му гъсти вежди подъ широкото набръчкано чело почнаха да потръпнуватъ и да се разпущатъ, като че гнѣвътъ му минаваше; само малкитѣ му искрови